USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

24. března 2009 *

Ve věci C-525/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím rechtbank van koophandel te Hasselt (Belgie) ze dne 15. prosince 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 22. prosince 2006, v řízení

De Nationale Loterij NV

proti

Customer Service Agency BVBA,

* Jednací jazyk: nizozemština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, K. Schiemann (zpravodaj), P. Kūris, L. Bay Larsen a C. Toader, soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

po vyslechnutí generálního advokáta,

vydává toto

Usnesení

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 49 ES.

2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení mezi De Nationale Loterij NV (dále jen „Nationale Loterij“) a Customer Service Agency BVBA, v němž se žalobkyně jednak domáhá toho, aby bylo určeno, že činnosti společnosti Customer Service Agency

BVBA, které spočívají v tom, že získává zájemce o skupinovou (a individuální) účast ve hře Euro Millions, která je typem loterie organizované na úrovni Společenství, představují porušení poctivých obchodních zvyklostí a porušení zákonného monopolního postavení přiznaného Nationale Loterij ve vztahu k pořádání veřejných loterií, a jednak toho, aby bylo nařízeno okamžité ukončení uvedených činností.

3 Rechtbank van koophandel te Hasselt měl pochybnosti ohledně slučitelnosti belgické právní úpravy hazardních her, kterou měl použít, konkrétně ohledně slučitelnosti o zákona racionalizaci činnosti a správy Národní loterie (Wet tot rationalisering van de werking en het beheer van de Nationale Loterij) ze dne 19. dubna 2002 (*Belgisch Staatsblad* ze dne 4. května 2002, s. 18828) s právem Společenství), a kladl si přitom zejména otázky ohledně slučitelnosti zákonného monopolu Nationale Loterij na pořádání veřejných loterií s článkem 49 ES. Rozhodl se proto přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být článek 49 Smlouvy o ES vykládán v tom smyslu, že omezující vnitrostátní ustanovení, jako je článek 37 zákona ze dne 19. dubna 2002, které svým účinkem brání určitému podniku v přístupu na trh prodeje tiskopisů pro skupinovou účast na Euro Millions za účelem dosahování zisku, jsou přesto přípustná vzhledem k obecnému zájmu (prevence plýtvání penězi v důsledku hry) při vědomí toho, že:

a) Nationale Loterij, která získala od belgického státu zákonné monopolní postavení, za což odvádí poplatky za monopolní postavení, a která si uložila za cíl usměrňování vrozené hráčské vášně, dělá pravidelně reklamu na účast v Euro Millions, čímž ve skutečnosti tuto hráčskou vášeň podporuje;

b) reklama, kterou společnost Nationale Loterij pravidelně dělá, stejně jako její metody prodeje, způsobují rozšíření trhu, což dostatečně svědčí o jejím záměru maximalizovat zisk (finanční důvody), a nikoli usměrňovat hráčskou vášeň občanů;

c) méně omezující opatření, jako jsou omezení možných vkladů a zisků, by mohla lépe zajistit dosažení sledovaného cíle, tj. usměrňovat hráčskou vášeň?

2) e omezující vnitrostátní ustanovení, jako je článek 37 zákona ze dne 19. dubna 2002, které brání podniku v přístupu na trh prodeje tiskopisů pro skupinovou účast na Euro Millions za účelem dosahování zisku, s ohledem na to, že žalovaná sama žádnou loterii nepořádá, ale snaží se pouze organizovat za účelem dosahování zisku skupinovou účast na Euro Millions pomocí tiskopisů společnosti Nationale Loterij v rozporu s volným pohybem služeb (článek 49 ES)?“

4 Poté, co byla Soudnímu dvoru předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, podala Nationale Loterij odvolání proti předkládacímu rozhodnutí k hof van beroep te Antwerpen.

5 Rozsudkem ze dne 8 listopadu 2007 uvedený odvolací soud změnil předkládací rozhodnutí a uložil Customer Service Agency BVBA povinnost zastavit svoji činnost z důvodu, že porušuje vnitrostátní právní úpravu, pod hrozbou pokuty 5000 euro za každé zjištěné porušení. Hof van beroep te Antwerpen ve svém rozsudku dospěl k závěru, že soud prvního stupně nastolil otázku slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy s článkem 49 ES oprávněně. Měl však za to, že odpověď na tuto otázku je jednoznačná, a že tedy není třeba nezbytné podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce. Na základě

přezkumu vnitrostátní právní úpravy s ohledem na rozsudek Soudního dvora ze dne 6. listopadu 2003, Gambelli a další (C-243/01, Recueil, s. I-13031), rozhodl, že je tato právní úprava s právem Společenství slučitelná.

6 Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že pokud se jedná o soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, nebrání článek 234 ES tomu, aby rozhodnutí takového soudu, který se na Soudní dvůr obrací s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce, podléhala obvyklým opravným prostředkům upraveným ve vnitrostátním právu (rozsudky ze dne 12. února 1974, Rheinmühlen-Düsseldorf, 146/73, Recueil, s. 139, bod 3, a ze dne 16. prosince 2008, Cartesio, C-210/06, Sb. rozh. s. I-9641, bod 89).

7 Ve zbytku není výklad článku 234 ES, který je uveden v bodu 98 výše citovaného rozsudku Cartesio, z pohledu věci v původním řízení relevantní. Ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek Cartesio, se Soudní dvůr musel zabývat ustanoveními vnitrostátního práva upravujícími právo na odvolání proti rozhodnutí podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která se vyznačovala tím, že věc v původním řízení jako celek je i nadále projednávána předkládajícím soudem a samostatným odvoláním je napadeno pouze předkládací rozhodnutí. Soudní dvůr v témže bodě 98 dospěl k závěru, že čl. 234 druhý pododstavec ES musí být vykládán tak, že pravomoc rozhodnout o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru, kterou toto ustanovení Smlouvy o ES přiznává všem vnitrostátním soudům, nelze zpochybnit použitím takových pravidel, která umožňují odvolacímu soudu změnit rozhodnutí podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru, zrušit tuto žádost a nařídit soudu, který uvedené rozhodnutí vydal, aby pokračoval v přerušeném vnitrostátním řízení. Takovýto výklad však není přenosný na věc v původním řízení, neboť v ní řízení týkající se daného sporu před předkládajícím soudem již neprobíhá.

8 Hof van beroep te Antwerpen totiž sám rozhodl ve sporu mezi účastníky původního řízení, čímž na sebe vzal odpovědnost za zajištění dodržování práva Společenství.

9 Nelze tedy než konstatovat, že před předkládajícím soudem řízení o sporu již neprobíhá.

10 Vzhledem k tomu, že důvodem pro předběžnou otázku není poskytnutí konzultativního stanoviska k obecným nebo hypotetickým otázkám, nýbrž její nezbytnost pro efektivní vyřešení sporu (viz zejména rozsudek ze dne 20. ledna 2005, García Blanco, C-225/02, Sb. rozh. s. I-523, bod 28), není již nutné na položené otázky odpovídat.

11 Proto, i když předkládající soud, který má v zásadě povinnost vyvodit důsledky z rozsudku vydaného v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, konkrétně pak povinnost rozhodnout, zda bude na své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce trvat, změní ji nebo ji vezme zpět (viz v tomto smyslu výše citovaný rozsudek Cartesio, bod 96), žádost o rozhodnutí o předběžné otázce zpět nevzal, je v daném případě třeba učinit závěr, že na tuto žádost není namístě odpovídat.

12 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Ve věci C-525/06 není namístě na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce odpovídat.

Podpisy.